

Els “aspirants” a l'Opus Dei

A l'Opus Dei hom parla d'aspirants per referir-se a aquelles persones menors d'edat que, després d'haver complert els catorze anys i mig, cercant respondre a una crida del Senyor, han manifestat la voluntat d'incorporar-se a la Prelatura quan arribin a l'edat requerida.

22/08/2023

A l'Opus Dei hom parla d'aspirants per referir-se a aquelles persones

menors d'edat que, després d'haver complert els catorze anys i mig, cercant respondre a una crida del Senyor, han manifestat la seva voluntat d'incorporar-se a la Prelatura quan arribin a l'edat requerida.

La tasca de l'Opus Dei amb la joventut

La missió per a la qual ha estat constituïda la Prelatura de l'Opus Dei, que consisteix substancialment a proporcionar l'ajut convenient perquè nombrosos homes i dones puguin assolir la santedat en la vida ordinària, es refereix a tota classe de gent, sense distinció de cultura o professió. La Prelatura realitza, doncs, activitats formatives també per als joves, tasca d'especial importància perquè consisteix a fomentar les virtuts que els permetran esdevenir cristians madurs. Els ensenyaments de sant

Josepmaria sobre la necessitat de la pregària personal, que fuig de l'anonimat, els ajuda a afrontar les decisions de la vida amb llibertat i responsabilitat.

Entre els molts nois o noies que participen de la tasca promoguda per la Prelatura, alguns poden pensar que Déu els crida a dedicar la vida precisament a través de l'Opus Dei. El beat Joan Pau II es referia d'aquesta manera al descobriment de la vocació en la joventut: «La comunitat cristiana és guardiana i missatgera d'aquesta resposta, perquè ha estat enviada pel Senyor a desvetllar a l'adolescent i al jove el sentit últim de l'existència, orientant-lo així cap al descobriment de la seva pròpia vocació en la vida. Tota vida, en efecte, es manifesta com a vocació que cal conèixer i seguir, perquè una existència sense vocació mai no podrà ser autèntica» [1]. No cal estranyar-se, per tant, si Déu vol fer

present a alguna persona les grans línies del seu disseny per a la seva vida, fins i tot des de molt aviat. És una realitat que s'ha donat sovint en la història del poble d'Israel i de l'Església: sants cridats des de molt joves a servir Déu en un camí específic.

Nombrosos testimonis d'aquesta història mil·lenària mostren que la joventut és el moment més idoni per emprendre des del principi una existència orientada coherentment cap a una meta precisa. De fet, en les seves trobades amb els joves, els pontífexs romans no han deixat d'animar-los a descobrir si el Senyor els està cridant: «Què vol Déu de mi? (...) Si ha sorgit aquesta inquietud, deixeu-vos portar pel Senyor i oferiu-vos com a voluntaris al servei d'Aquell que *“no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom”* (Mc 10, 45). La vostra vida arribarà a una

plenitud insospitada» [2].

Recentment, el Papa Francesc ha convidat els joves a ser audaços per complir la missió de l'Església:

«Estimats joves, el Senyor us necessita. Avui també crida a cadascú a seguir-lo en la seva Església i a ser missioners. Estimats joves, avui el Senyor us crida. No a la multitud. A tu, a tu, a tu, a cadascú. Escolteu què us diu en el cor. (...)

Estimats joves, si us plau, no mireu la vida des de fora, impliqueu-vos-hi, Jesús no es va quedar al balcó, es va implicar; no us mireu la vida des de fora, endinseu-vos en ella com va fer Jesús» (Papa Francesc, *Vetlla de pregària amb els joves a Rio de Janeiro*, 27-VII-2013).

El discerniment de la crida divina a l'Opus Dei. El paper de l'Església i dels pares

Voler formar part de l'Opus Dei suposa la voluntat de comprometre's

per a tota la vida. Com qualsevol resposta a una crida de Déu, es tracta d'un acte voluntari que cal realitzar amb plena llibertat i consciència. Naturalment, abans de prendre una decisió d'aquest tipus és necessari un suficient discerniment; hom requereix, en primer lloc, una sinceritat de conducta i el tracte personal amb Déu. Tanmateix, a causa de la naturalesa de l'home i a la dimensió eclesial de l'existència cristiana, la prudència exigeix que en una matèria d'aquesta importància es demani consell a qui és en condicions de donar-lo.

L'Església, que és Mare, en el compliment de la seva missió mediatra entre Déu i els homes, ha establert alguns criteris per ajudar que les decisions que impliquin la vida sencera es facin amb la màxima prudència i amb plena llibertat. Respecte a l'edat, per llei universal, l'Església ha fixat en divuit anys la

majoria d'edat, és a dir, el moment en què el fidel adquireix la plena capacitat d'obrar [3]. Alhora, l'Església no desconeix la naturalesa de l'home i la possibilitat que tenen els joves de comprometre's amb Déu o de prendre decisions personals de gran transcendència. Per aquesta raó, la llei canònica universal reconeix el dret fonamental dels fidels a contreure matrimoni des dels catorze anys per a la dona i setze per a l'home, tot i que, en atenció d'altres factors, en la majoria dels països es requereix una edat superior per a la seva licitud en l'àmbit civil [4]. De la mateixa manera, per llei universal, l'Església reconeix el dret dels menors que han complert els catorze anys de demanar i contestar per si mateixos en un judici eclesiàstic, sense el consentiment dels pares ni del tutor, en les causes espirituals i connexes amb aquestes [5].

La Santa Seu ha establert en els Estatuts de l'Opus Dei [6] que es puguin incorporar només els fidels que han arribat a la majoria d'edat, és a dir, que han complert els divuit anys, si bé un any i mig abans -des dels setze anys i mig- poden demanar ja l'admissió per anar adquirint la necessària preparació prèvia a la incorporació jurídica [7] . Atenent que és possible que una persona, fins i tot sent més jove, percebi que el projecte diví de la seva vida sigui formar part de l'Opus Dei, la Santa Seu també ha previst en els Estatuts d'aquesta Prelatura, que aquests fidels puguin demanar l'admissió com a “aspirants”. Això es permet a partir dels catorze anys i mig.

D'altra banda, per ser aspirant o demanar l'admissió abans dels 18 anys, se segueix la norma de prudència de requerir sempre el permís exprés dels pares. Aquests, amb el coneixement dels fills i amb

la seva experiència de la vida, poden i han d'ajudar a discernir amb realisme la crida divina. Recordant la missió de col·laboradors de Déu, els pares cristians procuren respectar la consciència dels fills, sense pretendre suplantar-la amb les pròpies opinions o projectes. En aquest sentit, és lògic que els pares rebin amb agraïment la vocació dels fills i que cerquin secundar-la amb la pregària i l'afecte, ja que és senyal que la família esdevé una veritable Església domèstica [8], on l'Esperit Sant promou els seus carismes.

Evidentment, la missió educativa dels pares respecte dels fills aspirants roman vigent i, com amb la resta dels joves, té una gran importància. Aquests, per la seva banda, són conscients que el desig de conduir-se segons l'esperit de l'Opus Dei els porta a posar un interès més gran per complir els deures familiars i tractar d'ésser fills exemplars.

La situació dels aspirants a l'Opus Dei

L'aspirant és un noi, o una noia, que ha manifestat lliurement la seva voluntat d'incorporar-se -quan arribi a l'edat oportuna- a l'Opus Dei com a numerari, numerària, o agregat, agregada (és a dir, segons la condició dels fidels que tenen major disponibilitat per a les tasques apostòliques de l'Opus Dei i que viuen per això el celibat). No forma part de la Prelatura de l'Opus Dei, però mira de captenir-se, d'acord amb la seva edat, segons totes les exigències de la vocació a l'Opus Dei i es beneficia dels seus béns espirituals, i a més contribueix a incrementar-los amb les bones obres.

L'aspirant -com ja s'ha precisat- no està vinculat jurídicament amb la Prelatura, i no adquireix cap obligació amb aquesta, quan fa la petició d'admissió com a aspirant.

Aquests joves reben l'ajut espiritual i pastoral propi de l'Opus Dei, que es concreta en una formació cristiana, profunda i intensa, adaptada a la seva edat, perquè s'exercitin coherentment en la fe cristiana. Se'ls ajuda a cercar la santedat i a fer apostolat en les seves circumstàncies, ensenyant-los amb exemples concrets a actuar com a bons fills, bons germans i bons amics; se'ls recomana que estudiïn seriosament, oferint a Déu el treball, i que conreïn les virtuts humanes (laboriositat, lleialtat, generositat, alegria, etc.), com a suport de les sobrenaturals. D'aquesta manera, aprofundeixen en el coneixement i pràctica de l'esperit i formes apostòliques de l'Opus Dei; i a més, amb l'assistència de la direcció espiritual, creixen en coneixement propi i maduren en la decisió.

Si l'aspirant ho desitja, en arribar als setze anys i mig, pot demanar

l'admissió a l'Opus Dei. Si decideix deixar de ser aspirant, res no impedeix que continuï participant en les activitats formatives. No suposa cap fracàs per a ningú el fet que la vocació cristiana a l'Opus Dei no fos el projecte diví per a la seva vida. Al contrari, Déu s'ha servit d'aquest temps perquè adquirís una formació humana i espiritual que poden ajudar sempre i perquè s'exercís en les virtuts que ha de realitzar en el seu propi ambient.

Eduardo Baura

[1] Joan Pau II, Missatge per a la XXXII Jornada Mundial de pregària per les vocacions, 18 d'octubre de 1994.

[2] Benet XVI, Discurs en la trobada amb voluntaris de la XXVI Jornada

Mundial de la Joventut, 21 d'agost de 2011.

[3] Cf. can. 97 del Codi de Dret Canònic (CIC) i 909, § 1 del Codi dels Cànon de les Esglésies Orientals (CCEO).

[4] Cf. can. 1083 del CIC i can. 800 del CCEO.

[5] Cf. can. 1478 § 3 i can. 1136 § 3 del CCEO.

[6] Cf. núm. 20.

[7] Cf. Incorporació a l'Obra.

[8] Cf. Conc Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 11.

Eduardo Baura

opusdei.org/ca-ad/article/els-aspirants-
a-lopus-dei/ (14/03/2026)